

gifter, som her er Tale om. Thi i de allerfleste Tilfælde vil det blive Borgere, som af Konjunkturerne er berøvet alt eller næsten alt, hvad de ejer og har, som skal betale denne ekstraordinært store Skat, fordi man tvinger dem til at afstaa deres Ejendom. Jeg vil derfor opfordre den højtærede Finansminister og Regeringen til at tage dette Spørgsmaal op til Overvejelse og — det kan ikke blive i denne Samling, men i alt Fald saa snart Lejlighed dertil gives i den næste — foreslaa klækkelige Nedsættelser paa dette Omraade.

Jeg har Haab om, at den højtærede Finansminister vil være enig med mig heri, thi som Medlem af dette Ting udtalte den højtærede Minister sig i 1921—22 om den mærkelige Bestemmelse, der findes i Stempelafgiftsloven, og som til en vis Grad gaar igen her; hvorefter Afgifterne, naar der er Tale om at afstaa en Ejendom til Stat eller Kommune — det er nu faldet ud her, medens der stadig staar til offentlige og private Stiftelser, til Aktieselskaber, til Foreninger med vekslende Kapital og vekslende Medlemsantal, skal forhøjes til det dobbelte. Den højtærede Finansminister udtalte som Landstingsmand, at han ikke begreb Grunden til denne Fordobling af Afgifterne. Den daværende Finansminister, det ærede Medlem af det andet høje Ting Hr. N. Neergaard, gav en Forklaring, som mildest talt var mærkelig, nemlig den, at naar man solgte sin Ejendom til en almindelig privat Borger, skulde man kun betale det halve af, hvad man skulde betale, hvis den blev solgt til Stat eller Kommune eller til en offentlig Institution; thi naar man solgte til en privat Borger, kunde Staten vente, at Ejendommen forholdsvis hurtigt vilde blive omsat igen og Staten faa en ny Indtægt derigennem, men hvis man solgte til Stat og Kommune, maatte man regne med, at det var een Gang for alle, og at Staten ikke kunde forvente at faa Indtægt af, at denne Ejendom omsattes igen i de kommende Aar. Derfor maatte man fordoble Afgiften. Det var oprigtig talt en Forklaring, der ikke har hjemme i Fornuftens Verden, men alle mulige andre Steder. Og den højtærede Finansminister kunde heller ikke den Gang forstaa det som menigt Medlem af Landstinget. Jeg ved ikke, om han som Finansminister er naaet op paa et Stade, hvor han nu er i Stand til at forstaa denne Betragtning. For Statens og Kommunernes Vedkommende er Bestemmelsen da ogsaa gaaet ud, men den opretholdes stadig for offentlige og private Stiftelser og lignende Institutioner, som jeg nævnte før,

Men dér forekommer den mig at være lige saa urigtig. Den højtærede Finansminister brugte den Gang Udtrykket „Røvermoral“ om den Maade, Staten optraadte paa, naar den i saadanne Tilfælde fordoblede Afgiften. Og naar nu Kronen omtrent gaar op til det dobbelte af, hvad dens Værdi var før, forekommer det mig, at de hidtil gældende Afgifter falder ind under Begrebet Røvermoral, hvis de fremdeles skal opretholdes. Derfor siger jeg, at jeg har et begrundet Haab om, at den højtærede Minister vil være lydør overfor de Bemærkninger, jeg her fremsætter, og som er bygget paa de, synes det mig, meget fornuftige Betragtninger, som den højtærede Minister fremsatte for faa Aar siden som Medlem af det høje Ting.

Det gælder jo ikke alene de store Poster. Det er faktisk saaledes, at naar en Ejendom skal overdrages, skal der svares 1 pCt. til Staten i Stempelafgift, $\frac{2}{5}$ pCt. til Staten i Tinglysningsafgift og 1 pCt. til Sagføreren. Man kan sige, at det sidste er frivilligt, men det er det faktisk ikke, thi efterhaanden er det blevet saaledes med Forskud af disse store Afgifter og alt det indviklede, der knytter sig til Ejendomsoverdragelser, at det praktisk talt er blevet noget, der ligger meget nær op ad den Afgift, der maa ydes til det offentlige. Det bliver saaledes til meget store Beløb, ganske urimelige Beløb. Det er dog ikke nogen Brøde at handle med Ejendomme, man kan ofte være tvunget til at handle.

Det, jeg her har sagt, gælder, som sagt, ikke blot de store, men ogsaa de smaa Afgifter. Naar Afgifter her sættes op fra 1 eller 2 Kr. til 5 Kr., er det urimeligt, det stemmer ikke med Tiden og heller ikke med den Tale, der fra alle Sider, ikke mindst fra Regeringsbanken, føres om, at alle Udgifter skal sættes ned, hvilket ogsaa den højtærede Finansminister, saa vidt jeg ved, praktiserer paa Finansloven, oven i Købet med en prisværdig haard Haand. Selv om Lovens Simplificering medfører, at Staten mister nogen Indtægt, fordi der bliver Omraader, hvor der i Modsætning til tidligere ikke svares Afgift, kan der ikke deri søges nogen Begrundelse til at fordyre det for dem, der stadig skal svare Afgift ved deres Omsætninger, ud over den, at Staten skal have disse Penge. Og dér har den højtærede Minister tidligere vist sig som Tilhænger af en rationel Skattelovgivning og ikke af en saa tilfældig Røvermoral som den, der er udtrykt deri, at hvad man mister paa den ene, tager man ganske rolig paa de andre. Jeg siger „Røvermoral“ i Anførsels-